

[Glønborg]

Nu er der nogle, der trøster sig meget med, at vi jo har institutionerne, at vi har det offentlige system, og at vi har nogle plejefamilier. Men der sker faktisk mange udskiftninger. Et barns relationer til en institution, til de sociale myndigheder, er jo præget af, at folk skifter stilling, folk holder ferie, og folk skifter arbejdsområde.

Der er nogle, der er så heldige, at de har nogen, de kan knytte sig til, der holder hele deres barndom igennem. Men de fleste oplever maser af skift på det område, og derfor er det for dem først og fremmest bedste forældrene, der er disse børns specielle personer, som det var værd at bevare som holdepunkter i barnets tilværelse, og som barnet fik lov til at have kontakt med hele tiden.

Det er den sag, jeg rejser her, det er det, jeg spørger om. Hvorfor er der så mange eksempler på, at disse bånd enten klippes helt over eller i det mindste gøres så utydelige, at de kun må bruges med store mellemrum?

Socialministeren siger, at det tidspunkt, vi har rejst denne debat på, er akavet. Ja, det er det måske nok ud fra socialministerens arbejdsplan, men for de mennesker, som sidder med dette problem og har siddet med det i årevis, er det meget akavet at skulle vente endnu et år; for dem er det her og nu.

Jeg må også sige, at det bedrøver mig, at jeg fornemmer en holdningsændring hos socialministeren fra januar måned og til nu, men dengang var socialministeren jo ny i embedet og havde sine menneskelige holdninger med en større forståelse for det problem, jeg rejste i januar måned, men nu har systemet åbenbart påvirket så meget, at det nu er akavet, at der rejses en debat på nogle ulykkelige menneskers vegne.

Man kan da godt sige, at der er en masse mennesker, som vil blande sig i barnets situation. Jamen jeg er ikke ret meget i tvivl om, at de allerfleste af disse mennesker gør det af kærlighed til barnet, og jeg vil have lov til at sige kærlighed til barnet en gang til, for jeg betragter det som en særdeles vigtig faktor. Kendsgerningen er i det mindste, at disse mennesker føler sig rigtig dårligt behandlet, og de er vel alle sammen en slags mennesker, selv om de ikke er børn, og derfor er det vel også rimeligt, at vi prøver at tage et vist hensyn til dem.

Jeg tror ikke på selvtægt, og jeg synes, det nødig skulle gå sådan, at selvtægt er den eneste

udvej, mennesker ser. Jeg håber, at det stadig væk kan nytte noget at sende eksempler til folketingsmedlemmer, socialministre og justitsministre, og så er det måske nødvendigt at sende en kopi til pressen – det kan måske hjælpe lidt.

(Kort bemærkning).

Jytte Andersen (S):

Det kunne være fristende at begynde at argumentere med hr. Glønborg igen, men der er meget, der tyder på, at det nærmest er formålsløst. Derfor har jeg egentlig kun én bemærkning, og den er til socialministeren, til hvem jeg vil sige tak for den positive holdning til spørgsmålet om at få diskuteret børns retsstilling på et bredere grundlag. Hvordan det i praksis kan håndteres, vil jeg helt overlade til ministeren at afgøre.

Når jeg tager ordet her til slut, er det også for at give den oplysning, at der i DUI Leg og Virke, som jo er arbejderbevægelsens børneorganisation, er lavet en lille pjeces om den konvention, som FN har vedtaget her i sidste uge, og den er på dansk, så den vil ligge i mine kollegers boks her i løbet af eftermiddagen. Den håber jeg også vil bidrage til en større erkendelse af, at børns retsstilling og børns tarv er andet og mere end det, vi har diskuteret de sidste to timer.

Carsten Andersen (SF):

Hver gang nogen henviser til, at det var så godt i gamle dage med familiestabilitet og børnenes sikre kontakt med forældrene, bliver jeg meget provokeret – og det minder om denne søde juletid, hvor vi får juleblade, som viser billeder fra bedsteborgerhjem i gamle dage, hvordan familien var tryk osv., for det vidner om en fuldstændig manglende forståelse for og viden om, hvordan børn havde det for bare 50–60 år siden, og hvor håbløst stillet familier var, både landbofamilier og arbejderfamilier i byerne, den enorme arbejdsløshed, der var, og hvor utrygge børn var og i hvor høj grad de blev misbrugt.

Der er sandelig ingen grund til at henvise til, »at der var engang«, medmindre det lige er bedsteborgerskabet og overllassen.

Jeg har ikke hørt nogen som helst i dag, der har talt imod, at børn skulle have kontakt med forældrene. Det, som både jeg og en række andre har peget på, er, at mange voksne ikke føl-